

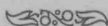
bodo kam šli in kaj izgubili. Res sem jih vzel na piko. Kadar sem koga videl, da je kam šel, pa sem šel za njim gledat, če bo kaj izgubil. Ali moja pota so bila zastonj. Čisto zastonj! Noben trgovec ni hotel nič izgubiti. Svetinova sreča me ne bo našla, jaz pa nje ne.

Pa bi se bil šel učiti v trgovino, mi svetujete danes. Prepozno! Gotovo bi se bil izučil za trgovca in bi bil danes že mogoče bogat, če bi ne bilo sladkorja na svetu in če bi jaz ne bil tako velik prijatelj te sladkobe — ali pa njegov sovražnik — kakor se vzame. Videti ga ne morem in najrajši bi vsega pojedel. Zato me radi tega prijateljstva niso dali v trgovino, zato pa še tudi danes nisem bogat.

*

No, vsaka reč ima svoj konec, in moji načrti tudi. Marsikak stan mi je bil všeč, ali vsak ne more postati vse. Stanovi so različni, pa le zlata zadovoljnost dela človeka v vsakem stanu srečnega in veselega. Kjer te ni, ni sreče, ni veselja. Ob slovesu, ob koncu svojih mladostnih načrtov, pa želim in voščim vsem našim malim zvrhano mero zadovoljnosti, sreče in veselja.

J. E. Bogomil.

Izdal se je.

Z Izidorjem sva hodila skupaj v šolo. Izidor je sedel v klopi, jaz gori za mizo, Izidor se je učil, jaz sem ga pa učil. Mladi mož je imel precej trdo glavo, zato so šolski nauki bolj počasi prodirali v njegove možgane. Hudoben pa ni bil, zato sva postala in ostala prijatelja in sva še sedaj.

Prišel je čas, ko sva se ločila. Hišica Izidorjevih staršev je bila majhna, v njej ni bilo prostora za vseh pet otroških glav. Zato je moral Izidor po svetu. Šel je v Ljubljano in se pripravljaj za bodočega čevljarja, jaz sem pa tudi kmalu potem šel drugam. Ali Izidor me ni pozabil. Kmalu dobim iz Ljubljane razglednico, pisano z okorno pisavo. Pogledam in preberem kratko vsebino. Izidor mi pošilja iz Ljubljane

svoj naslov in kratke besede: »Vas prav lepo podavim.« »Pozdravim« je mislil zapisati, pa se mu je malo pokazilo. Zato mu nisem zameril, če me je tudi hotel prav lepo podaviti. Iz vseh črk in iz vseh besedi je gledala Izidorjeva trda glava in okorna roka pa njegovo dobro srce.

Vsako leto večkrat, ob vseh večjih praznikih in raznih drugih priložnostih sem dobival poleg drugih pisem in dopisnic tudi Izidorjeva voščila in njegovo ljubezen na ogled. Vedno je izražal svoje misli v kratkih besedah in vedno z istimi okornimi črkami. Saj je še to napisal v potu svojega obraza in z največjo težavo.

Malo sram je pa le bilo Izidorja. Tak fant, že skoro izučen čevljar, pisava pa taka.

Kako sem se začudil, ko dobim nekega dne dopisnico z njegovim podpisom, a pisava je bila veliko lepša. Sporoča mi, da se je povrnil iz Ljubljane, da je prestal svoje čevljarsko učenje in da bo sedaj doma. Velik dogodek je bil to v njegovem življenju. Saj zna sedaj vse, kar treba vedeti, če hoče narediti en pošten čevljar. Nihče nima več pravice prijeti ga za ušesa. Leta najhujšega trpljenja so pri kraju.

Zato se vsedem za mizo in pišem. Kdo bi ne častital prijatelju ob taki slovesni priložnosti! Saj se kaj takega zgodi redno le enkrat v življenju.

Pisal sem mu tako-le:

Ljubi prijatelj!

Veseli me, da si srečno prebil čas svojega učenja, in prav srčno Ti častitam, da je minul čas preizkušnje. Kakor spoznam iz Tvojega pisma, si dobil tudi svojega pisarja. Tudi k temu napredku Ti častitam.

Obema najlepši pozdrav od

J. J.

J., dne 24. marca 1917.

Prvi del mojih vrstic je našel prijatelja pri najboljši volji. Ves vesel je bil moje častitke. Drugi del ga je pa malo užalil. Ali je mogoče dvomiti nad njegovo pisavo! Ali res ni mogoče misliti, da bi Izidor

ne mogel napredovati v pisavi! Človek, ki se je navadil čevlje meriti, čevlje urezati, čevlje šivati, naj bi se ne mogel navaditi lepo pisati!

Prišel je velikonočni praznik. Izidor je hotel dati duška svojemu prijateljstvu in svoji užaljenosti. Stopil je do svojega pisarja in mu naročil, naj mi piše in kaj naj mi piše. Dobil sem voščilo s sledečo vsebino:

Predragi!

Mu voščim vesele velikonočne praznike. Pa kar sem mu pisal, sem pisal lastnoročno.
Srčen pozdrav!

Izidor.

Ti moj prijatelj, pa si se zopet vrezal. Svojega pisarja si preslabo poučil, kaj in kako naj piše, pa ti je vse pokazil. Zato pa ostani rajši pri svojih kratkih besedah in okornih črkah. Čemu bi z lažjo varal svojega prijatelja, ko ni treba. Ali mar ne!

J. E. Bogomil.

Igra je igra.

12. Na ledu.

Šola je ravnokar minula. Mraz je pa pritiskal, da je kar škripalo. Vsak človek je bil vesel, če je mogel biti na gorkem. Le vročekrvni Jurčkov Miha in njegovi tovariši niso bili gorkote potrebni. Kdo bi sedaj silil za peč, ko je zunaj vse polno gladkega ledu! In kako je vablјiv ta led! Sveti se kakor brušeno steklo; gladek je, da niti ne veš, da si na njem, noge si drsač kar samodsebe pomikaš dalje.

To je vrvenje in drvenje! Kodrov Tine se pravkar pobira — na, pa ga Slanovčev Jože zopet podere na tla. Malo nalašč, malo pa po nesreči. Z velikim trdom se pobirata oba, pa ne gre tako lahko. A glej! Naenkrat pridrvi cela truma tovarišev, na ledu nastane živa kopica. Veselje in smeh in vrisk in jok in stok: vsakovrstni glasovi prihajajo iz te kopice.